

1

Četvrtak, 12. april 2001, Predsedničko zdanje, Los Remedios, Sevilja

Počelo je onoga časa kad je ušao u tu prostoriju i ugledao to lice.

Pozvali su ga u osam i petnaest ujutro, baš dok se spremao da krene kući – leš, ubistvo i adresa.

Semana Santa.* Barem jedno ubistvo nekako je moralo da se odigra u toku Svete nedelje; neće to, naravno, imati nikakvog uticaja na narodne mase koje će nositi treperave figure Bogorodice na putu ka katedrali.

On izveze automobil iz dvorišta kućerine u Ulici Bailen, vlasništva njegovog oca. Gume su čegrtale po kaldrmi pustih, uzanih ulica. Grad kome nije bilo naročito do buđenja ni u ovo ni u bilo koje doba godine, bio je jutrom naročito tih u toku Strasne sedmice. Na skver je izašao kod Muzeja lepih umetnosti. Kuće okrečene u belo, uokvirene izdašnim prelivima okera, ćutale su zaštićene visokim palmama, dvama ogromnim kaučukovcima i visokim stablima hakaranda koje još ne behu procvetale. Otvorio je prozor, jutro je još bilo sveže od rose, i odveo se do obale Gvadalkivira, pa dalje drvoredom oivičenom avenijom što prati Šetalište Kristobala Kolona. Pomislio je načas da dolazi možebiti baš lepo vreme dok je prolazio ispred crvene kapije *Puerta del Príncipe* u baroknom ambijentu *Plaza de Toros*, na *La Maestranza*, gde je upravo trebalo da budu održane prve borbe biko-va u nedelji koja će biti krunisana velikom aprilskom svetkovinom, *Feria de Abril*.

Nijednom tih dana nije bio tako blizu osećanju sreće kao toga časa, i to ga je prijatno čuvstvo držalo dok je skretao desno posle *Torre del Oro* i, ostavljajući za sobom stari deo grada, prelazio reku,

* Sveta nedelja, Strasna sedmica; nedelja uoči Vaskrsa. Sve fusnote, osim ako nije drugačije obeleženo, prevodi su sa španskog. (Prim. prev.)

koja je pod ranojutarnjim sunčevim zracima bila prekrivena izmaglicom. Na *Plaza de Cuba* skrenuo je sa uobičajene rute i ušao u Ulicu Asunsion. Docnije će pokušavati da prizove sve te trenutke, jer behu to poslednji minuti života koji je on, po svojim dotadašnjim merilima, mogao smatrati zadovoljavajućim.

Novi dežurni sudija, vrlo mlad čovek, koji ga je čekao u starom, belim mramorom popločanom ulaznom hodniku prostranog i skupog stana Raula Himeneza na šestom spratu Predsedničkog zdanja, pokušao je, istina, da ga upozori. Jeste. Sećao se kasnije toga.

„Pripremite se, glavni inspektore“, rekao mu je.

„Da se pripremim – za šta?“, upitao ga je Falkon.

U neprijatnoj tišini koja je usledila, glavni inspektor Havijer Falkon detaljno je analizirao i najmanji detalj odela dežurnog sudije i procenio da to mora da je delo nekog italijanskog ili, možda, vodećeg španskog kreatora, poput Adolfa Domingeza, recimo. Skupo za mladog sudiju kao što je Esteban Kalderon, kome je trideset šesta i tek je godinu dana u poslu.

Uvidevši da je Falkon očito nezainteresovan, Kalderon je ocenio da u toj situaciji ne bi smeo da ispadne naivan pred tim četrdesetpetogodišnjakom, glavnim inspektorom Odeljenja za ubistva seviljske policije, koji je više od dve decenije proveo na terenu u Barseloni, Saragosi, Madridu i, sada, Sevilji, nagledavši se, zacemento, svakakvih leševa.

„Videćete“, reče on, nervozno podigavši rame.

„Možemo li preći na stvar?“, upita Falkon, držeći se redovne procedure, što je uvek činio kad bi naišao na sudiju s kojim do tada nije imao prilike da radi.

Kalderon je klimnuo glavom i rekao da su policijske laborante upravo pustili u zgradu i da bi, ako želi, mogao da pristupi prikupljanju preliminarnih podataka na mestu zločina.

Falkon je pošao hodnikom koji je od ulaza u stan vodio ka radnoj sobi Raula Himeneza i razmišljao o merama koje bi trebalo da preduzme kako bi se pripremio za ono što ga tamo čeka, a da pri tom nije bio načisto da li zna kako bi se uopšte pripremao. Zastao je kod vrata dnevne sobe, namršten. Prostorija je bila prazna. On se osvrnu ka Kalderonu, koji mu je u tom času bio okrenut leđima i diktirao nešto sekretarici suda, što je pomno osluškiwao prisutni sudski veštak. Falkon zaviri u trpezariju; i ona je bila prazna.

„Je l' se oni to sele odavde?“, upita on.

„Claro,* glavni inspektore“, reče Kalderon. „Od nameštaja u celom stanu ostao je samo krevet u jednoj od dečjih soba i kompletna radna soba gospodina Himeneza.“

„Znači li to da se gospođa Himenez već smestila u novu kuću, zajedno sa decom?“

„Nismo u to sigurni.“

„Moj zamenik, inspektor Ramirez, trebalo bi da se pojavi za nekoliko minuta. Pošaljite ga pravo meni.“

Falkon je produžio do kraja hodnika, najednom svestan odjeka svakog koraka na ugačanom parketu u praznom stanu. Pogled mu je bio usredsređen na kuku na golom zidu, u dnu hodnika, ispod koje je bio mali četvrtasti reflektor, na mestu gde je nekada visila neka slika ili ogledalo.

Navukao je hirurške rukavice na šake, pucnuo lastišem po zglobovima i malo razlabavio prste. Ušao je u radnu sobu i podigao pogled sa svojih zaštićenih dlanova. U njega je buljilo grozomorno lice Raula Himeneza.

I, tada je to počelo.

Nije morao da se kasnije osvrće kako bi spoznao svu težinu tog trenutka i shvatio da je to bila prekretnica. Promena nije bila nimalo nežna. Kad se hemija u telu menja, to se odmah oseti. Rukavice mu se ispuniše znojem, graške izbiše po obodu čela, ispod kose. Srce mu je dobovalo kao da će da iskoči, i on stade; odjednom mu nije bilo lako da iz vazduha izvuče dovoljno kiseonika. Brzo i duboko je udisao nekoliko sekundi, a onda se uhvatio za gušu, da se otkoči. Telo mu je kazivalo da tu postoji nešto čega se treba plašiti, premda mu je mozak govorio da nema razloga za strah.

Mozak mu je radio kao i uvek – neopterećen osećanjima, zapažao je podatke sa lica mesta. Stopala Raula Himeneza bila su gola, gležnjevi privezani za noge stolice. Nešto nameštaja bilo je izmešteno, stvarajući disproporciju, jer je na jednom kraju sobe bilo mnogo stvari, spram opustele druge polovine. Tragovi u skupom persijskom tepihu ukazivali su na normalan položaj stolice. Gajtani od televizora i videa bili su zategnuti jer se stočić za televizor, koji je imao točkiće, nalazio na nekoliko metara od mesta gde je obično stajao, tamo uza zid, u čošku, gde je i utičnica. Nekakvo klupko, koje je ličilo na čarape natopljene pljuvačkom i krvlju, ležalo je na podu kraj stola.

* Naravno, jasno. (Prim. prev.)

Dvostruki prozori bili su zatvoreni, zavese navučene. Na stolu je bila velika pepeljara puna opušaka i celih, čistih filtera, otkinutih sa cigareta, a tu je bila i paklica; marka – *Celtas*. Jeftine cigarete. Najjeftinije. Samo najjeftinije trošio je Raul Himenez, da, onaj Raul Himenez, vlasnik četiri najpopularnija restorana u Sevilji, plus dva restorana u Sanlukaru de Barameda i Puerto Santa Mariji, dole na obali. Najjeftinije cigarete pušio je Raul Himenez u svom stanu u Los Remedios, stanu vrednom devedeset miliona pezeta, s pogledom na Feriju, sa fotografijama poznatih ličnosti na zidovima, iza kožom postavljenog stola. Raul sa toreadorom El Kordobesom. Raul sa TV voditeljkom Anom Rozom Kintano. Raul, o bože, stoji sa kuhinjskim nožem, a pred njim *jamón*,* po svemu sudeći *pata negra* vrhunskoga kvaliteta, jer ne bi se inače na etiketi slikali Antonio Banderas i Melani Grifit, koja je, kao, zaprepašćena gledala zalutali papak što štrči i pokazuje pravo u njenu desnu dojku.

Znojenje nije jenjavalo. Prestane na jednom mestu, krene na drugom. Izbilo je na gornjoj usni. Ispod pazuha se otkotrljala kap, pa curila dole do pojasa. Dobro je znao šta radi. Pretvarao se, uveravao sebe da je u sobi pretoplo, da je to od one kafe koju je maločas popio... Ne, nikakvu kafu nije pio.

To lice.

Za jednog mrtvacu, bilo je to lice u kojem se osećalo *prisustvo*. Kao kod onih El Grekovih svetaca čije te oči, kad ih ugledaš, više ne ostavljaju na miru.

Da li ga te oči prate?

Falkon se pomeri u stranu. Da. A onda pređe na drugu stranu. Apsurdno. Um se to poigrava. On se pribra, stisnu pesnicu u plastičnoj rukavici.

Preskočio je zategnuti gajtan što je povezivao TV sa zidom i otpozadi prišao stolici u kojoj je sedela žrtva. Pogledao je prvo u tavanicu, a onda spustio pogled na ućebanu kosu Raula Himeneza. Na potiljku je bila sva umršena, crno-crvena, od bespoštednih udaraca u urezani grb na naslonu. Glava je i dalje bila vezana gumenim trakama za stolicu. Prvobitno je sigurno bio čvrsto privezan, ali je Himenez, ritajući se, uspeo da olabavi veze. Traka se bila duboko usekla u meso podno njegovog nosa i prorezala desni, sve do gornje vilične kosti. Nos mu je visio s lica. Traka mu se bila usekla u meso iznad obraza, dok je mlatarao glavom tamo-amo.

* Šunka. (Prim. prev.)

Falkon se okrenu u stranu, da ne gleda više taj profil, ali mu se onda na ugašenom ekranu prikaza frontalni odraz. Trepnuo je, kao da će tako zatvoriti te izbuljene oči, koje su i u odblesku duboko prodirale u posmatrača. Želudac mu se okretao pri pomisli na jezive slike koje bi naterale čoveka da samom sebi učini ovako nešto. Jesu li te slike i dalje tu, vatrom uklesane u mrežnjače, ili još dublje negde, u mozak, u nekom digitalizovanom kubističkom vidu?

On odmahnu glavom. Tako divlje misli nikada nisu narušavale njegovu inspektorsku pribranost, nije na to bio navikao. Prešao je s druge strane, da se još jednom suoči s tim krvavim licem, ali ne baš sasvim sprema, jer je stočić za TV i video bio prislonjen uz čovekova kolena, i, upravo u tom trenutku, Havijer Falkon je prvi put osetio telesnu klonulost. Noge nisu htele da se saviju. Panika, paralisanе grudi i stomak. Udovi ne slušaju. Onda je učinio ono što mu je savetovao sudija u hodniku i pogledao kroz prozor. Nije mu promakla lepota vedrog aprilskog jutra, a onda se setio nemira koji ga beše obuzeo dok se oblačio u uzmičućoj tami, i sve one nelagode zaostale od duge, samotne zime, kišne kao retko kada. Toliko je kiše padalo da je čak i on primetio kako je vegetacija u gradskim parkovima nabujala, kao u džungli, izdašna, bogata, nalik kakvoj botaničkoj izložbi. On pogleda na Feriju, koja će se dve nedelje kasnije prometnuti u seviljsko vašarište, sa kabinama, šatorima, štandovima s nadstrešnicama, i onda će početi jednonedeljno slavlje, sa jelom, pilom i plesom do zore. Duboko je udahnuo i ponovo spustio pogled na lice Raula Himeneza.

To buljenje je ostavljalo stravičan utisak na posmatrača zato što su nesrećnome čoveku oči prosto štrčale iz glave, kao da ima ozbiljne tegobe s tiroidnom žlezdom. Falkon prelete pogledom fotografije na zidovima. Ni na jednoj od njih Himenezu nisu bile iskolačene oči. To mora da je izazvalo... Falkonove ganglije zaškripaše kao kočnice dva automobila kad jedan drugome nemilice jure u susret. Videla se cela očna jabučica. Po licu je bilo krvi. Zgrušana krv na vilicama. A ovo? Kakvi su ovo delikatni komadići na košulji, napred? Laticе. Četiri laticе. Ali bogate, egzotične, mesnate kao orhideje, takve behu te laticе, kao vrapčija krilca. No, otkuda laticе... ovde?

Zateturao se unazad, spotakavši se o ivicu tepiha, a onda tresnu preko TV kabla i istrže gajtan iz zida. Dočekao se nekako na pete i dlanove i seo, raširenih nogu, dok su mu se butine trzale, a cipele klimatale u vazduhu.

Očni kapci. Dva gornja. Dva donja. Ništa nije moglo da ga pripremi na to.

„Jeste li dobro, glavni inspektore?“

„Vi ste, inspektore Ramirez?“ upita on, lagano se pridizujući, sav rastrzan.

„Laboranti su spremni da uđu.“

„Pošaljite ovamo sudske veštake.“

Ramirez kliznu kroz vrata. Falkon se tresao. Pojaviše se veštaci.

„Jeste li videli da su ovom čoveku očni kapci odse... očni kapci uklonjeni?“

„Claro, glavni inspektore. Dežurni sudija i ja smo morali da se uverimo da je čovek mrtav. Video sam da su mu uklonjeni očni kapci i... sve je to u mojim beleškama. Sekretarica je takođe sve pribeležila. Kome bi to promaklo.“

„Nikome, nema sumnje... Samo me je iznenadilo da mi to nije napomenuto pre nego što sam ušao.“

„Mislim da je sudija Kalderon upravo nameravao da vam saopšti, ali...“

Pomoli se ćelava glava sudskog veštaka.

„Ali – šta?“

„Mislim da je osetio strahopoštovanje prema vašem iskustvu u ovakvim slučajevima.“

„Imate li ikakvo mišljenje u vezi sa uzrokom i vremenom kada je smrt nastupila?“ upita Falkon.

„Što se vremena tiče, dogodilo se rano jutros, negde oko četiri, pola pet. A uzrok, pa, *vamos a ver*,* čoveku je bilo preko sedamdeset godina, imao je viška kilograma, bio je strastan pušač koji je skidao filter sa cigareta, a – budući u gostitelj – voleo je ovde-onda da popije čašu-dve vina. Čak i mlad čovek u punoj snazi teško da bi podneo sve ove povrede, tu količinu fizičke i mentalne agresije, a da ne dospe u stanje dubokog šoka. On je preminuo od srčanog udara, siguran sam u to. Autopsija će to potvrditi... ili neće.“

Sudski veštak je završio svoj deo posla, usplahiren zbog Falkonovog nepomičnog pogleda, a naposljetku i ljut zbog sopstvene gluposti. On izađe iz sobe, u koju istoga časa uđuše Kalderon i Ramirez.

„Hajde da počnemo“, reče Kalderon.

„Ko je pozvao hitnu pomoć?“ upita Falkon.

* Videćemo. (Prim. prev.)

„*Conserje*“, uzvratil Kalderon. Kućepazitelj. „Pošto je sobarica...“
„Pošto je sobarica ušla u sobu, ugledala telo, istrčala iz stana i liftom se spustila u prizemlje...?“

„...i histerično počela da lupa na vrata kućepaziteljevog stana“, dovrši Kalderon, koga je nerviralo što mu je Falkon upao u reč. „A kućepazitelju je bilo potrebno nekoliko minuta da shvati o čemu sobarica govori, a onda je okrenuo 091.“

„Da li se i *conserje* peo ovamo?“

„Ne, dok nisu stigla prva patrolna kola i blokirala mesto zločina.“

„Jesu li vrata bila otvorena?“

„Jesu.“

„A sobarica... gde je sada?“

„U bolnici *Devica Makarenska*, pod sedativima.“

„Inspektore Ramirez...“

„Da, glavni inspektore...“

Svaki razgovor između Falkona i Ramireza počinjao bi ovako. Na taj način ovaj potonji podsećao bi glavnog inspektora da je došavši iz Madrida ukrao radno mesto za koje je Ramirez odvajkada verovao da će pripasti njemu.

„Zamolite nižeg inspektora Pereza da ode do bolnice čim se sobarica... Kako se ona zove?“

„Dolores Oliva.“

„Čim se ona pribere... neka je pita da li je bilo šta neobično primećeno... Znae, uostalom, šta treba da pita. I neka je pita koliko je puta okrenula ključ u bravi da bi otvorila vrata i šta je *tačno* činila, kuda se kretala pre nego što je pronašla leš.“

Ramirez sve to brižljivo ponovi.

„Jesmo li pronašli gospođu Himenez i decu?“, upita Falkon.

„Mislimo da su u hotelu *Kolon*.“

„U Ulici Bailen?“, upita Falkon. Bio je to luksuzni hotel s pet zvezdica u kojem su odsedali svi toreadori, a nalazio se svega pedesetak metara od njegove... od kuće njegovog pokojnog oca – koincidencija, ali nebitna.

„Poslata su kola“, reče Kalderon. „Želeo bih da završim sa *levantamiento del cadaver** što je pre moguće pa da se telo prebaci u Institut za sudsku medicinu pre nego što gospođu Himenez pustimo ovamo.“

* Podizanjem (i odnošenjem) leša. (Prim. prev.)

Falkon klimnu glavom. Calderon ih sad pusti unutra. Dvojica laboranata, Felipe i Horhe, prvi u srednjim pedesetim, drugi u poznim dvadesetim, udoše promrmljavši usput *buenos días*.^{*} Falkon se zagledao u utikač TV-a koji je ležao na podu i odlučio da ne pominje kako se sapleo na gajtan i istrkao ga iz zida. Fotografisali su prostoriju i, razgovarajući među sobom, počeli da sastavljaju mogući scenario zločina, dok je Horhe uzimao Himenezu otiske prstiju, a Felipe tražio tragove na pokretnom stočiću za TV i video i dva prazna omota koja su na njemu stajala. Složili su se da je to normalna pozicija TV uređaja, imajući na umu činjenicu da bi Himenez, zacelo, obično gledao televiziju iz kožne stolice na okretanje ispod koje se, kad se odigne, ukazivao kružan trag na parketu. Ubica je onesposobio Himenezu, zavrteo tu kožnu stolicu, koja mu nije odgovarala za ono što je naučio, pa dovukao jednu od gostinskih stolica s visokim naslonom tako da može da premesti telo iz jednog okreta. Potom je ubica vezao žrtvi zglobove za naslone na stolici, svukao mu čarape s nogu i nabio ih Himenezu u usta, da bi mu naposljetku vezao gležnjeve uz nogare. Onda je počeo da manevriše stolicom, dok je nije namestio u idealan položaj.

„Eno mu cipele, tamo dole“, reče Horhe pokazujući glavom ispod radnog stola. „Mokasine od volovske kože s kičankama.“

Falkon pokaza na pohabani komad tkanine na parketu, ispred kožne stolice. „Voleo je da odbaci cipele i sedi pred televizorom trljajući bosa stopala o drveni patos.“

„I da pri tom gleda prljave filmove“, dodade Felipe, briskajući omot jedne video kasete. „Ovome je naslov *Cara o Culo. Lice ili guza, prvi deo*.“

„A položaj stolice?“, upita Horhe. „Zašto je sav ovaj nameštaj ispo-meran?“

Havijer Falkon ode do vrata i okrenu se ka veštacima, raširenih ruku.

„Zbog maksimalnog efekta.“

„Pravi šoumen“, reče Felipe klimajući glavom. „Na ovom drugom omotu piše *La Familia Jiménez*,^{**} crvenim slovima, a i u mašini se upravo nalazi kasete sa istim naslovom, istom rukom ispisanim.“

* Dobar dan. (Prim. prev.)

** Porodica Himenez. (Prim. prev.)

„To ne zvuči bogzna kako strašno“, reče Falkon, i svi pogledaše u krvlju prošarani užas Himenezovog lica pre nego što se vratiše poslu.

„On u ovom šou svakako nije uživao“, reče Felipe.

„Ne bi trebalo da ga gledaš ako ne možeš da podneseš“, ogłosi se Horhe ispod radnog stola.

„Nikada nisam voleo horor filmove“, reče Falkon.

„Ni ja“, reče Horhe. „Nepodnošljiva mi je sva ta... ta...“

„Ta – šta?“, upita Falkon, koji se najednom zainteresovao, i sâm time iznenađen.

„Ne znam... To, valjda, što je sve tako normalno a zloslutno.“

„Svima je nama potrebno malo straha da bismo terali dalje“, reče Falkon, spustivši pogled na svoju crvenu kravatu, dok su mu graške znoja nanovo izbijale po čelu.

Ispod stola se začu tup udarac. Horhe se neoprezno pridigao i tresnuo glavom.

„Joder.“ Jebi ga. „Znate li šta je ovo?“, upita Horhe, izvlačeći se odozdo. „Ovo je parče jezika Raula Himeneza.“

Ona trojica su ćutala.

„Stavi ga u kesu“, reče Falkon.

„Nećemo mi ovde naći nikakve otiske“, reče Felipe. „Ovi omoti su čisti, kao i video, TV, stočić i daljinski upravljač. Taj tip je očigledno bio spreman za ovaj posao.“

„Tip?“, upita Falkon. „O tome još nije bilo reči.“

Felipe namesti na lice uveličavajuća stakla domaće izrade. Detaljno je proučavao ćilim.

Falkona su prosto zapanjila ta dvojica forenzičara. Bio je siguran da ni oni u karijeri nisu videli nešto tako grozno, barem ne ovde, u Sevilji. A opet, eto njih, rade ljudi... On izvadi savršeno ispeglanu maramicu iz džepa i pređe njome preko čela. Ne, nema to veze sa Felipeom i Horheom, ne muči njih to što muči njega. Da, njegova je to muka. Njih dvojica su se ponašali upravo onako kako se i *on* sâm obično ponašao u takvim prilikama, on koji im je govorio da se jedino tako može pristupiti istrazi ubistva. Hladno. Objektivno. Bezosećajno. Detektivski je posao – tačno je mogao da čuje sebe s onog predavanja u amfiteatru, tamo na akademiji – posao koji se obavlja bez emocijâ.

I, onda, šta je to drugačije u vezi s Raulom Himenezom? Otkud toliko znojenje u prohladno, vedro aprilsko jutro? Znao je kako ga,

iza leđa, zovu u Glavnom inspektoratu policije, u Ulici Blas Infante. *El Legarto*. Gušter. Naterao je sebe da veruje kako mu je taj nadimak nakačen zbog njegove fizičke mirnoće, nepomičnih crta lica i sklonosti da prodorno gleda sagovornika u oči. Ines, njegova bivša žena, od koje se nedavno razveo, potanko mu je objasnila o čemu je zapravo reč. „Ti si hladan, Havijere Falkone. Hladan kô riba. Nemaš srca.“ *A šta mi to onda grmi u grudima?* Zatakao je palac za rever, stisnuo vilice i ugledao Felipeove oči, nalik malim akvarijumima, kako zure odozdo, s tepiha.

„Našao sam dlaku, glavni inspektore“, reče on. „Trideset centimetara.“

„Boja?“

„Crna.“

Falkon ode do stola i zagleda se u fotografiju porodice Himenez. Konsuelo Himenez je stajala u bundi do članaka, plava kosa uzdignuta u visoku punđu, dok se njena tri sina kesere u objektiv. Ptičica!

„Stavi to u kesu“, reče on, i dozva sudskog veštaka. Na fotografiji, Raul Himenez je stajao kraj svoje žene, iskezivši se taman da se vide konjski zubi. S onim otromboljenim obrazima izgledao je kao da je deda svojoj ženi, a ona, kao da je trojici mališana starija sestra. Kasno se oženio. A ona se mlada udala. Novac. Veze. Falkonov pogled zastade na blistavom osmehu Konsuelo Himenez.

„Dobar tepih, jašta“, reče Felipe. „Svila. Hiljadu čvorova po kvadratnom centimetru. Šta god da padne, ostane na površini.“

„Šta mislite, koliko je Raul Himenez težak?“, upita Falkon sudskog veštaka.

„Rekao bih da sad ima negde između sedamdeset pet i osamdeset kilograma, ali po ovim ulegnućima u grudima i oko struka moglo bi se zaključiti da je imao i preko devedeset, skoro sto.“

„Kako ga je srce služilo?“

„Ako mu žena ne zna, znaće doktor.“

„Mislite li da bi jedna žena, recimo, mogla da ga podigne iz one niske kožne stolice i smesti ga u ovu s visokim naslonom?“

„Žena?“, upita sudski veštak. „Mislite da mu je žena ovo uradila?“

„Doktore, nije to bilo pitanje.“

Sudski veštak se sav ukrutio na ove Falkonove reči. Drugi put ga je taj detektiv napravio budalom.

„Viđao sam dobro izvežbane medicinske sestre kako podižu i teže ljude od njega. Žive, naravno, što je lakše... Ali ne vidim zbog čega bi to bilo nemoguće.“

Falkon se okrenu, davši veštaku voljno.

„Trebalo bi da pitate Horhea za te dobro izvežbane sestre, glavni inspektore“, reče Felipe, zadnjice visoko izdignute u vazduh dok je, praktično, njuškao po patosu.

„Začepi“, obrecnu se Horhe, umoran već od koleginih opaski.

„Ako ja to dobro vidim, sve je u bokovima“, reče Felipe, „a važno je i da u guzovima ima snage da se odupru.“

„To je samo teorija, glavni inspektore“, reče Horhe. „On to nikada u praksi nije potvrdio, samo teoretiše.“

„Otkud znaš?“, reče Felipe pridigavši se na kolena, pa stade oponašati kao da čvrsto drži neku zadnjicu pred sobom i brzo napravi nekoliko pokreta preponama napred-nazad. „I ja sam bio mlad, znaš.“

„Nisu u tvoje vreme bile bogzna šta“, reče Horhe. „Sve su bile uske kô školjke, zar ne?“

„Španjolke jesu“, reče Felipe, „ali ja sam iz Alikantea. Benidorm nam je tu, u komšiluku. A kakve su one Engleskinje bile tada, šezdesetih i sedamdesetih...“

„Pusti snovi tvoji“, reče Horhe.

„Jes, oduvek imam mnogo uzbudljive snove“, reče Felipe.

Forenzičari se nasmejaše. Falkon ih je gledao dok su puzili po podu, rijući kao svinje kad traže žir, a u glavi im samo fudbal i jebačina. Behu mu ponešto odvratni, i on se vrati fotografijama na zidu. Horhe glavom pokaza na Falkona i tiho reče Felipeu: *Mariquitta*. Nema pojma.

Ponovo prasnuše u smeh. Falkon nije obraćao pažnju na njih. Kao kad gleda neku sliku, i sada je njegovo oko stremilo ka obodima te male foto-izložbe. Nisu mu toliko bili interesantni Himenezovi snimci sa slavnim ličnostima koji su zauzimali središnji deo postavke, već fotografija na kojoj je Raul Himenez obgrlio dva čoveka viša i krupnija od sebe. S leve strane bio je viši inspektor sevilske policije Firmin Leon, a zdesna je stajao javni tužilac, poreski inspektor Huan Beljido. Falkon na plećima oseti fizički pritisak i slegnu ramenima, nameštajući kragnu.

„Aha! Evo ga“, ogłosi se Felipe. „Ovo je već nešto. Jedna stidna dlačica, glavni inspektore. Crna.“

Tri čoveka se istovremeno okrenuše ka prozoru začuvši prigušene glasove iza dvostrukih stakala, a pri tom i neki mehanički zvuk, kao kad se uspinje lift. Iza ograde balkona, lagano se pomaljahu dva muškarca u plavim kombinezonima, jedan duge crne kose vezane u

konjski rep, drugi kratko podšišan, crnook. Dovikivali su nešto kolegama koji su, osamnaest metara ispod ove dvojice, okretali čekrk.

„Ko su ovi idioti?“, upita Felipe.

Falkon izade na balkon, i isprepada onu dvojicu; stajali su na platformi koja je upravo bila podignuta na merdevinama s krova kamiona parkirano dole na ulici.

„Ko ste sad pa vi?“

„Mi radimo selidbe“, rekoše ona dvojica, i okrenuše mu leđa, da pročita žutim slovima ispisano: *Mudanzas Triana Transportes Nacionales e Internacionales*.